

[Socialministeren.]

byggende foranstaltninger, også for på lang sigt at begrænse udgifterne. På arbejderbeskyttelsens område bør der på samme måde finde en udvikling sted, således at man nu indtager ikke alene de direkte farlige virksomheder, men overhovedet alle virksomheder, der er egnet til at komme ind under tilsynet.

Ved udarbejdelsen af en sådan beskyttelseslovgivning er der navnlig to hovedsynspunkter at have for øje, nemlig dels at sikre arbejderne sundhed, liv og helbred for at beskytte arbejdskraften til gavn for produktionen, dels, hvad der må være det vigtigste, at tage hensyn til den enkelte arbejder. En arbejder eller funktionær må have bevidsthed om, at der er gjort det mest mulige for at beskytte hans sundhed og arbejdsevne og fjerne de farer, der truer ham under arbejdet.

Jeg skal ikke gå ind på de øvrige indvendinger mod lovforslaget, idet jeg tror, at det er mest hensigtsmæssigt at drøfte enkelthederne i udvalget. Jeg har af forhandlingerne forstået, at nogle af de ærede ordførere mener, jeg er gået for vidt, andre, at jeg ikke er gået vidt nok. Mon jeg ikke har fundet noget nær de retningslinier, som kunne medvirke til at samle enighed på rigsdagen? Jeg vil i hvert fald love, at jeg skal gøre, hvad jeg kan, for at denne enighed kan opnås. Det, jeg tilstræber, er at medvirke til en effektiv arbejderbeskyttelseslovgivning til gavn selvfølgelig for arbejderne, men også til gavn for arbejdsgiverne og det danske samfund som helhed. Jeg håber på god forståelse og velvillig forhandling i de dage, der kommer.

Bundvad: Det ærede medlem hr. Axel Kristensen mente, at lovforslagets bestemmelser kunne lægge hindringer i vejen for de unges adgang til arbejdspladserne. Det er jeg ikke sikker på. Vi hørte det samme i sin tid, da lærlingeloven blev gennemført; den har ikke haft den virkning, og det, man her kræver, er ikke meget. Arbejdsgiverne kan få de unge, når de er 14 år, og de kan oven i købet få den arbejdskraft, der passer netop til det arbejde, der skal udføres, efter lægeundersøgelse. Det eneste nye, der derudover forlanges af dem, er, at de ved antagelsen oplyser de unge om, hvilke farer der er ved arbejdet, og hvordan de skal søge at undgå dem, og det synes jeg er et ganske rimeligt krav.

Jeg tror, man skal se sådan på det, at vil arbejdsgiverne have ældre arbejdere, der kan deres ting, gør de også klogt i at gøre, hvad de kan, for at hjælpe de unge til at lære deres fag og for at skaffe dem de bedst mulige vilkår.

Det ærede medlem hr. Boeck-Hansen sang fremskridtsmodstandens klagesang i sine bemærkninger om, at man skulle passe på, at bestemmelserne ikke kunne fremkalde arbejdsløshed. Den klagesang høres, hver gang der skal gøres fremskridt til fordel for arbejderbefolkningen. Vi hørte den, dengang det skulle forbydes børn at arbejde i fabrikker, vi hørte den, dengang 8 timers arbejdsdagen skulle gennemføres i 1919, vi hørte den adskillige gange senere. Jeg er nu ikke så bange for dette, for praksis viser jo, at de arbejdsgivere, der af egen fri vilje allerede ligger langt foran det, loven kræver af dem med hensyn til gode indretninger, får den bedste arbejdskraft, og deres produktivitet og konkurrenceevne er ikke blevet mindre af den grund.

Det ærede medlem fru Kirsten Gloerfelt-Tarp var betænkelig ved arbejdstidsbestemmelserne og mente, at organisationerne skulle klare det spørgsmål. Det er jo ikke egentlig arbejdstidens længde, der fastsættes, det er beliggenheden. Jeg er enig i, at organisationerne normalt skal klare det spørgsmål, men der må være et mindstemål af goder, som tildeles alle; hvis dette mindstemål ikke kan nås ad organisationsmæssig vej, må loven være de svages værner, og derfor må der være bestemmelser derom.

Til det ærede medlem fru Ragnhild Andersen vil jeg gerne sige, at den tanke, at en arbejder skulle blive afskediget, fordi han krævede beskyttelsesforanstaltninger, kunne naturligvis nok tænkes, men § 6, stk. 2, tager det forbehold, at den pågældende arbejder kan fremsætte sine ønsker gennem tillidsmanden, der jo normalt kommer ind under den faglige beskyttelse.

Axel Kristensen: Der er næppe grund til at forlænge diskussionen mere end højst nødvendigt, men jeg vil gerne til det ærede medlem fru Ragnhild Andersen sige, at jeg ikke har talt om, at de unge ikke skulle have arbejderbeskyttelse. Jeg sagde som det principielle, at vi ville være med til at lave en god arbejderbeskyttelseslovgivning,